

A megigazulás páncélja

Lekció: Zak.3./Textus: Ef.6.14b (Ef.6.10-20.)

2014. november 9.

Pál apostolnak az Efézusi gyülekezethez írott levelét tanulmányozzuk hosszú hónapok óta. A levél utolsó egységében arra figyelünk, hogyan az apostol a lelki-szellemi háború kérdését taglalja. Korábban részletesen beszélt Pál arról, hogy Jézus Krisztus evangéliuma milyen csodálatos módon teremt egy új népet: Isten népét; s hogy ez a minden népből és minden nemzetből elhívott új nép, új közösség, az egyház a maga gyülekezeteiben milyen módon mutatja be a világnak saját életén, munkáján, szolgálatán keresztül Isten tervét. A levél befejezéseként végül arról beszél az apostol, hogy mindez egy nagy harcnak, egy nagy küzdelemnek az összefüggésében történik. Így összegzi ezt a küzdelmet: „nem test és vér ellen” van a mi harcunk, azaz nem emberekkel, földi dolgokkal, körülményekkel, struktúrákkal, intézményekkel szemben harcolunk. Mindezekben valamilyen módon jelen van az a lelki-szellemi valóság (a „mennyeiek”), amelynek az egyik feléhez tartozik a Gonosz az ő minden hatalmával – ő a mi ellenségünk, a harcunk végső célpontja. Arról beszélünk tehát ezekben a hetekben, hogyan állhat meg a keresztény ember, a keresztény gyülekezet a harcban, a Sátán minden mesterkedésével szemben.

A keresztény életnek ez olyan dimenziója, amellyel kapcsolatban két téves hozzáállás uralkodik: vagy figyelmen kívül hagyjuk, vagy pedig csak ezzel foglalkozunk és elveszünk benne. Nagyon jól ismert C.S. Lewis-nak egy gondolata: *„Az emberiség két egyenlő súlyú, de egymással ellentétes tévedésbe eshet az ördöggel kapcsolatban. Az egyik az, hogy nem hisz a létezésében. A másik az, hogy hisz benne, és túlzott, egészségtelen érdeklődéssel fordul felé. A démonoknak mindkét tévedés tetszik, és egyforma örömet jelentenek a materialisták és a varázslók.”* Könnyű lenne azt mondani, a mai kívülálló ember szemével nézve, hogy a keresztények azok, akik „bolond módon” hisznek az ördögben, a nem keresztények pedig túl vannak már az ilyen „babonákon”, és nem hisznek szellemekben, ördögi erőkben és hatalmakban. A valóság azonban nem ilyen egyszerű. Egyrészt ugyanis sok keresztény egyáltalán nincs tudatában ennek a szellemi valóságnak; nem érti, és nem látja, milyen módon munkálkodik a gonosz. Hadd utaljak arra, amit Martyn Lloyd-Jones-tól két hete témánk bevezetésekor idéztem: *„Meg vagyok arról győződve, hogy az egyház mai beteg állapotának egyik fő oka az a tény, hogy az ördögről megfeledkeztünk. Mindent magunknak tulajdonítunk: a gondolkodásunkat és hozzáállásunkat a pszichológia határozza meg. Nem vagyunk tudatában ennek a nagy objektív ténynek: az ördög, az ellenség, a vádoló, és az ő gonosz nyilai létezésének.”* (Stott, the Message to the Ephesians 265).

A másik oldalról az sem egyértelmű, hogy a nem keresztény világ bolondságnak tartva elvetné magától az ördög, a Sátán létezésének a kérdését. A kultúra bizonyos elemei tele vannak démoni történetekkel. Gondoljunk itt akár az ezoterikus, angyalos történetekre, kiadványokra, szolgáltatásokra, akár a rengeteg ördögi jelenléttel foglalkozó filmre. 1973-ban jelent meg a nagyon híres, átütő erejű Ördögűző c. film – aminek a producere azt nyilatkozta, hogy Istenben nem hisz, de az ördögben igen: „ő valóságos”. 1973-tól napjainkig legalább 35 hasonló témájú film készült. Különösen érdekes, hogy ebből 26 az utóbbi tíz évben jelent meg. Érezhető is a hatása mindennek. Fontos megjegyezni, hogy ezek a filmek nem a keresztények kedvencei, nem is mi vagyunk a célközönség.

Kettős, bonyolult jelenségről van tehát szó: a keresztényeket ébreszteni kell, hogy felismerjék végre az ördög munkáját, és szembeszálljanak vele - miközben a társadalom egy része rengeteget foglalkozik az ördöggel, még akkor is, ha alapvetően nem hisz a létezésében, s az ilyen témájú filmeknek a célja csupán a borzongás-keltés. A mi feladatunk az, hogy megragadjuk a bibliai világképet erről a szellemi-lelki valóságról, ami feltétlenül sokkal tágasabb, mint a nyugati ember materialista, racionalista világképe; ugyanakkor megtartsuk azt a józanságot, ami Jézusnak a gonosz elleni harcát jellemzi, ill. ami a korai gyülekezeteknek szóló intésként az apostoli levelekben megjelenik.

Pál azt mondja: álljatok meg a hitben, mert a Sátán hatalmas harcban van ellenetek – a hitben való megálláshoz pedig szükséges, hogy felveszük az Isten fegyverzetét. Az apostol, amikor ezt a levelet írja, házi őrizetben van. A 20. versben arról olvasunk, hogy bilincsből van, hozzáláncolva egy római katonához. Mikor tehát Pál apostol a levél végső nagy üzenetét fogalmazza arról, mit jelent megállni a gonosszal szemben a Krisztus evangéliuma által formált új népnek, a keresztény egyháznak, akkor – látva maga előtt a felfegyverzett római katonát – ehhez a külső képi valósághoz kapcsolva fogalmazza meg a belső, lelki, evangéliumi igazságokat. Emlékezzünk arra, hogy a levél elején azzal az ujjongó örömmel ad hálát az apostol, hogy Isten megáldott minket minden lelki áldással Jézus Krisztusban. Beszéltünk arról, mennyi hihetetlen ajándékot kaptunk Krisztusban - és most ugyanezekről a lelki ajándékokról azt mondja: ezek egyben eszközök is arra, hogy megálljunk az ördög minden támadásával szemben. Ezért szükséges nekünk felöltözni az Isten fegyverzetét!

Arról szeretnék beszélni, hogy

- 1. Mi a megigazulás páncélja?
- 2. Hogyan működik ez, mint fegyver az ördög stratégiájával szemben?
- 3. Hogyan lehet felöltözni ezt?

1. Mi a megigazulás páncélja?

A páncél, vagy mellvas a katona életfontosságú szerveit, a szívét, tüdejét, a felsőtestét védi. Teljesen nyilvánvaló, hogy páncél hiányában minden támadás könnyen végzetes lehet, ugyanakkor, ha fenn van a páncél, akkor nagyon komoly támadások: nyilak, lándzsaszúrások is ártalmatlanná lesznek. A képi valóság tehát meglehetősen egyértelmű. Az az evangéliumi igazság, amit ehhez a képhez kapcsol az apostol, ami tehát a Sátán ellenünk való támadásával szemben ilyen életfontosságú védelmet jelent: a megigazulás.

A megigazulás az a tény, az a bizonyosság, hogy rendben vagyunk Istennel. Rendezett a kapcsolatunk vele, ami Isten és ember (nem egyenrangú!) viszonyában azt jelenti, hogy nem vagyunk a mindenható Isten ítélete alatt. Tudjuk is, hogy nem vagyunk ítélet alatt, ezért nem menekülünk, nem bujdosunk szegyenünkben előle, hanem szabadon állunk a színe előtt. Nem választ el tőle sem objektív bűn, sem szubjektív bűntudat, szegyen, méltatlanság-érzés. Arról a nagy evangéliumi igazságról van itt szó, hogy Isten Jézus Krisztus igazságát tulajdonítja a benne hívőknek. A bíró, Isten Jézusért felmentett, igaznak nyilvánított bennünket, nincs ellenünk semmi kifogása, nincs vád és nincs kárhoztatás – bennünk pedig nincs vele szemben félelem. Szabadok vagyunk, mert igaznak nyilvánított, mert Krisztus igazságát adta nekünk. Ez az a páncél, ami Pál tanítása szerint biztos védelem a Sátán támadásával szemben.

2. Hogyan működik ez, mint fegyver?

Nem kell komoly hadtörténeti ismeretekkel bírni ahhoz, hogy átlássuk: egy haditerv addig ér valamit, amíg azt a megtámadottak előtt titokban lehet tartani. Ezért nagyon fontos, amit Pál apostol a 2. Korintusi levélben ír, hogy nem titkosak, nem ismeretlenek előttünk az ördög haditervei. A szellemi – lelki harcban (személyes vonatkozásban, egyéni belső harcainkban is) élet-halál kérdése, hogy leleplezzük az ördög módszereit. Amíg nem tudod, mi történik körülötted, el vagy veszve; de ha megérted, hol és miképpen támad, már fél győzelmet arattál. Ismernünk kell a cselszövéseit, hogy a megfelelő fegyvert használhassuk ellenük. Nézzük meg tehát, mi az az ördögi stratégia, ami ellen éppen a megigazulás nyújt megfelelő védelmet!

A Sátán azt teszi, amit a neve jelent: vádol (a „sátán” héber szó, jelentése: vádoló). A lekciónban, Zakariás könyve 3. fejezetében Jósua főpapról volt szó, akit Zakariás egy látomásban lát. A főpap Isten egész népét képviseli, a Sátán pedig vádolja őt, azt mondja: „mocskos a ruhád, nem állhatsz meg Isten színe előtt”. Kiderül, hogy a főpap ruhája tényleg mocskos - ami azt jelenti, hogy jogos a vád. A Sátánnak mindig ez a munkája: megtalálja a gyenge pontodat és vádol. De lássuk meg, mit tesz Isten

ebben a helyzetben! Parancsol az ő angyalainak: „vegyétek le róla a mocskos ruhát és adjatok rá fehér ruhát!” Fontos értenünk, hogy nem Jósua mossa fehérre a bemocskolt ruhát. Az Istentől kapott fehér ruhában áll szabadon Isten előtt. Persze az ördög ezután is vádolni fogja még, ezután is állítja, hogy az a ruha mocskos – de Isten maga az, aki őt, mint vádolót visszautasítja: „Hallgass el, hiszen tiszta a ruhája!” – Istenre, Jézus Krisztusra tekintve az ördögöt el lehet, el kell küldeni. A vádolót Jézus nevében vissza kell utasítani.

Az ördögi vádolás három formájáról szeretnék beszélni a következőkben: amikor mások vádolnak téged; amikor te vádolod önmagadat; és amikor te vádolsz másokat.

Amikor mások vádolnak téged.

Nagyon fontos, hogy józanul különbséget tudjunk tenni vádolás és a bűneinkkel, tévedéseinkkel való jogos szembesítés, helyénvaló kritika között. Bármilyen motivációból fakad is egy másik ember veled szemben megfogalmazott kritikája, azt meg kell hallani, az eszköz lehet Isten kezében az intésre.

Egészen más helyzet az, amikor az ördög támad és vádol igaztalan, becstelen módon másokon keresztül. Használhatja ebben a barátodat, a kollégádat, a főnöködet, a házastársadat, a gyermekedet, valamelyik szülődet, valakit, akivel együtt élsz, aki közel áll hozzád - ez a legfájdalmasabb. Durva és kemény szituációkról van itt szó: pl. amikor valaki visszatérően mocskosan, durván beszél veled, rendszeresen megaláz, gyaláz téged és ez folyamatosan torzítja, nyomorítja az életedet. Ilyen élet-helyzetben fel kell ismerni, hogy itt emberi megtámadottságnál sokkal többről van szó: ez a gonosz-nak a munkája. A támadás lehet nyílt, durva, nagyon mocskos, de lehet hihetetlenül manipulatív is – a következmény ugyanaz: egyre erőteljesebb lesz a büntudatod és közben nem tudod, hogy miért. Egyre jobban elveszíted a szabadságodat. Egyre kevésbé tudod, hogy te mit akarsz. A folyamatos, manipulatív vagy nyílt vádoláson, gyalázkodáson keresztül rávesznek téged dolgokra, amelyeket nem akarsz. Elveszíted az ítélőképességedet, összezavarodsz, már nem tudod, mi a jó, és mi a rossz, miért vagy felelős és miért nem. Egyre kevésbé tudod, hogy ki vagy és ki nem vagy. Alapvetően megrabolja az evangéliumban való szabadságodat. Ha ez történik veled, fel kell ismerned, hogy ez a szellemi harc. Nem test és vér ellen van tusakodásod, hanem szellemi hatalmasságok ellen! (Ami persze nem jelenti azt, hogy ne kellene azt az embert, aki veled ezt teszi, valamilyen módon felszólítani arra, hogy hagyja abba; ne kellene a támadását hátrítani, a helyzetből vagy akár a kapcsolatból kilépni.)

Egy ilyen összetört, összezavart állapotban nehéz eldönteni, mivel állsz szemben: jogos kritikával, amit el kell fogadni; vagy igaztalan, ördögi, hamis váddal, amit el kell utasítani? Viszonyítási alap nélkül mindnyájan bizonytalanok vagyunk, ha csak önmagunkra nézünk. Egyetlenegy módon tudod eldönteni, hogy mi az igazság: ha felveszed a megigazulás páncélját és a Krisztusban való igazság alapján állsz meg. Ha az lesz a legmeghatározóbb igazság a számodra: én Isten előtt vagyok igaz Krisztusban, vagy ha vétkeztem, akkor Isten előtt nem vagyok igaz, és ezt vele kell rendeznem. A megigazulás páncélja azt jelenti, hogy kiszabadulsz ez alól a folyamatos, megkötöző, fogságban tartó, megnyomórító, állandó büntudatot tápláló vádolás alól, és azt mondod: „Istené a végső döntés, hozzá fordulok, hozzá fellebbezek. Nem ez az ember fogja meghatározni, hogy ki vagyok, hogy hogyan gondolkodom magamról, hogy hogyan élek – még akkor sem, ha olyan ember, akit szeretek és közel áll hozzám.”

Tehát ha azt érzed, hogy folyamatosan a gyűlölet, a megfélemlítés, vagy a bemocskolás, a megszegés léghővel vesz körül valaki, akkor Krisztusra nézve állj fel és mondd ki hangosan: „Jézus Krisztus nevében: ez hazugság”, „Jézus Krisztus nevében elutasítom ezt.” Egy-egy nagyon éles helyzetben, ha valaki sokadszorra önti rád a szidalmát és gyűlöletét, lehet, hogy meg kell tenned, hogy a szemébe nézel, és azt mondod: „Jézus Krisztus nevében kérek, ezt hagyd abba!” (Nem azt kell mondani, hogy „menj ki belőle, Sátán!”) Ritka szituáció, amikor meg kell történni ennek, de ha egy ilyen helyzetben vagy és a Szentlélek indít rá, mondd ki bátran! Csoda fog történni. Közben tudd: nem az az ember az ellenséged, hanem a gonosz, aki rajta keresztül vádol.

A második dolog, amikor te vádolod önmagad.

Vád és önvád - gyakran egymással összefüggésben jelentkeznek. Az önmagadat vádló gondolatok lehetnek annak a gyümölcsei, sőt annak a jelei, ha folyamatosan abban élsz, hogy az ördög egy másik emberen keresztül gyaláz és gyötör téged. Mélyen bevésődnek az ember szívébe és onnan belülről hangosan dübörögnek, zakatolnak ezek a vádolások, amelyekkel folyamatosan szembesülni kényszerülsz.

De az is lehet, hogy semmi ilyen nem történik (a jelenben): szeretettel vesznek körül az emberek, megbecsülnek, értékelnek - belül mégis zakatol benned az önvád. Az önutálat. Az önmegvetés. A vezeklés vagy az önmagad büntetésének a készítése, amikor azt mondja valami a szívedben: ez a rossz jár nekem. Lehet, hogy nagyon durva, közömbös, istentelen, önző és szabados életet éltél, lehet, hogy házasságot törtél, hogy kihasználtál másokat, megloptad a szeretteidet. Felismerted, megvallottad, bűnbánatot tartottál, Krisztushoz jöttél, megbocsátást nyertél. Objektív értelemben el van rendezve minden – de szubjektív értelemben nem mered, nem tudod átélni ezt. Krisztus bocsánata a tied, de ez nem sülyedt le a szívedbe, nem lett igazságoddá- és ezért ott belül egy hang folyamatosan azt mondja: „nem vagyok igaz, nem vagyok tiszta, mocskos a ruhám, nincs jogom boldognak, szabadnak lenni.”

Bűnbánat nélkül valóban nincs új élet: a bűneinket, bűnös voltunkat meg kell vallanunk, Krisztus elé kell hoznunk, hogy az ő igazságát, bocsánatát elfogadhassuk, tőle fehér ruhát kapjunk és szabadok legyünk. De miután ez megtörtént, ezt a lelki szabadságot a gonosz el akarja lopni és ezért vádol. Önmagad ellen fordít, hogy megvesd magad, el ne hidd, hogy boldog lehetsz, vagy ha mégis boldog vagy, akkor úgy legyél az, hogy közben folyamatosan rettegi: mindaz, amiben most öröme van, egyszer el fog vétetni tőled.

Két dolgot szeretnék még említeni, ami tipikusan az önvádat táplálja bennünk: a „*túl nagy*” bűn és a visszatérő bűn. A túl nagy bűn gondolatát mi magunk, keresztények tápláljuk be egymás és a még kívülálló szívébe, az olyan kifinomult bűnvallásainkkal, mint pl. „bocsásd meg, Uram, hogy nem volt bennem elég szeretet, rossz gondolatok fogalmazódtak meg bennem, nem eléggé dicsőítettelek téged a sikereimért” és hasonlók. Ha hallja ezt valaki, aki őszintén önmagába néz, és azt mondja: én súlyosan visszaéltem a hatalmammal, másokat eltapostam és átgázoltam rajtuk, én hűtlen voltam a hitvesemhez, én durva és aljas dolgokat követtem el – jogosan elbizonytalanodik: vajon mi az a felső limit bűn tekintetében, amivel még Isten elé lehet állni? Mit lehet elé hozni? Mire elég a bocsánata? Mert ha csak ilyen finomságokra, akkor az én életemre biztosan nem. Lelkigondozói beszélgetésekben hányan tördelik így a kezüket, szabadkoznak, alig merik kimondani, ami az életüket terheli, attól félnek, olyan szörnyűséget mi lekipásztörök soha nem hallottunk még. Nagyon sok mindent hallottunk már! Ha ilyen félelmek gyötörnek, légy egészen bizonyos afelől: nincs túl nagy bűn. Ne gondold, hogy létezik ezen a világon bármi, hogy tehetél bármi olyat, amire Jézus Krisztus halála és bocsánata ne lenne elégséges!

A *visszatérő bűn* gyötrését is ismerjük mindannyian. Lehet, hogy „kicsi” az a bűn, de nem tudsz szakítani vele, mindig ott van, mindig visszatér. Egy szokás, amit utálsz, amit régóta abba akarsz hagyni, sőt időről időre abba is hagyod, szabad vagy tőle - annál rosszabb, amikor újra, sokadszor is visszazuhansz bele! A Sátán ilyenkor azonnal ott van, és a füledbe súgja: „látod-látod, nem megy neked a kereszténység, soha nem fogsz kijönni ebből a bűnből!” Ne hallgass erre a hangra! Küzdj őszintén és tartsd az ügyedet folyamatosan Isten előtt - de ne törj össze végképp, ha kudarcot vallasz! Bár mi nem leszünk tökéletesek, hibátlanok, de Krisztus tökéletes és ragyogó fehér ruhát adott ránk – ez a kegyelem.

Ha fel akarjuk ismerni az ördög munkáját azokon a területeken, ahol minket vádol, alapvető fontosságú, hogy különbséget tudjunk tenni *a hamis és az igaz bűnbánat* között.

- A hamis bűntudatban az ördög vádol; az igaz bűntudatot a Szentlélek ébreszti bennünk.
- A hamis bűntudat elhúzódó, általános, bizonytalan szégyenérzet, érdemtelenesség, méltatlanság érzése; a Szentlélek által kezdeményezett bűnbánat mindig konkrét: arra hív, hogy egyenesen és bátran néven nevezzük a bűnt és éljünk a bűnbocsánattal.
- A hamis bűnbánat önmagadba fordít, hogy keresztényként is állandóan magad körül forogj; a Szentlélektől való felismerés és igaz bűntudat Krisztushoz vezet.
- A hamis bűntudat állandósul, a Lélektől való igaz bűnbánat Krisztushoz és benne felszabaduláshoz vezet.

Egyetlen esélyünk van a hamis bűnbánatot belénk sulykolni akaró gonosszal szemben: ha Jézus Krisztus igazságát öltjük magunkra. Ezért fontos a megigazulás mellvasát mind objektív, mind szubjektív értelemben megragadni, hogy a vádolónak, akár kívülről, akár belülről támad és vádol bennünket, ellenállhassunk a harcban!

Harmadszor: amikor te vádolsz másokat.

Amikor másokat vádolunk, akár nyíltan, akár burkoltan - kritika, pletyka, panaszkodás formájában, vagy akár egészen csendesen, a szívünkben irántuk táplált megvetés, lenézés képében – ezáltal mindig a magunk igazságát építjük. A szívünknek olykor jól esik másokról rosszat mondani, ilyenkor ez egyfajta elégedettséggel tölt el bennünket, bár a romlott szív soha nem tud megelégedni ebben. Ez mutatja, mennyire gonosz, nyomorult módon működik a szívünk, amikor nem Krisztus igazságából él. Amikor másokat vádolunk, róluk rosszat mondunk, a saját igazságunkat építjük – ezáltal pedig pontosan az ördög szándékát váltjuk valóra. Ha nem tud lenyomni az önváddal, akkor felemel a büszkeséggel. Ha nem tud ellened fordulni, hogy vádoljon, akkor majd használ téged, hogy vádoljon másokat, te pedig elhidd, hogy te jobb vagy egy kicsit. Máris levette rólunk a megigazulás páncélját, mert nem Krisztus igazságából élünk, hanem a sajátunkból.

Az ítékezés révén a Sátán a keresztényeket farizeussá teszi. Egy keresztényt, aki elfordult a régi életétől, felismerte a vétkeit, Istenhez fordult, új életet kezdett vele, nehéz már a Sátánnak azzal támadni, hogy visszarángassa a régi életébe, mert azt szívből, őszintén maga mögött hagyta. Sokkal eredményesebb módszere az ördögnek, hogy elhitesse velünk, hogy mi már sokkal jobbak vagyunk, mint a többiek. Ezáltal tesz farizeussá bennünket. A farizeus nem vádol durván másokat, nem teszi azt, amiről korábban beszéltem, nem önti rá senkire a mocskot és a gyűlöletet. Mi keresztények farizeusként nem ezt tesszük – mi hihetetlen szofisztikált módon elengedünk egy-egy megjegyzést, vagy csak megtűrünk egy finom alaphozzáállást a szívünkben, amiben különben érezzük magunkat a kívülállóknál. A legkegyesebb, mindig szolgálatra kész szívben is ott van a megvetés, a lenézés, a másokra irányuló nevelő szándék, a „kicsit jobb vagyok” indulat. Ez nagyon-nagyon finom indulat, alihóg észrevehető, de vigyázz: nagyon gyilkos indulat! Rombol. Eljleszt, és elbátortalanítja, vagy jobb esetben csak felháborítja a hitben fiatalabbakat. Vagy ami a legrosszabb: mintául szolgál, és aki most még szenved az előtte járók képmutatásától, később maga is ugyanilyen képmutatóvá válik. Nagy elégedettségére szolgál az ördögnek, ha Isten népét a „milyen jók vagytok ti!” hazugságon keresztül megragadhatja és rajtuk keresztül másokat vádolhat. Egyetlenegy fegyverünk van ez ellen a cselszöves ellen: ha tudjuk, hogy nincs nekünk semmi igazságunk, csak a Krisztus igazsága, amit nekünk tulajdonított: a megigazulás mellvasa.

A Sátán így működik tehát: vádol vagy öngazságot ad. Mindkettő hamis, ördögi, és mindkettővel szemben a megigazulás páncélja ad védelmet.

3. Hogyan öltjük fel ezt a fegyvert?

Hogyan lesz egészen és tartósan a miénk a megigazulás nagy lelki titka és ajándéka?

Az első dolog, hogy Pál végig Isten fegyverzetéről beszél. A fegyver az Úré! Ézsaiás próféta könyvében olvasunk erről egy helyen. Mindaz, ami Ézsaiás korában Izraelt jellemzi, teljes elfordulás az Isten által

rendezett társadalomtól. Ezt olvassuk: „háttérbe szorul a törvény, távol áll az igazság, elbukik a hűség a tereken, nem érvényesül a becsület. Oda van már a hűség, és aki a rosszat kerüli, zsákmányul esik. Láttá ezt az Úr, és rossznak ítélte, hogy nincs törvényes rend. Amikor látta, hogy nincs ott senki, elámult, hogy nincs, aki közbelépjen. Saját karja segítette őt, saját igazsága támogatta. **Felöltötte az igazságot, mint páncélt, védelmező sisak van a fején. A bosszúállás ruháit öltötte magára, felindulása, mint köpeny borul rá. Amilyenek voltak a tettek, aszerint fog megfizetni. Haraggal fizet ellenfeleinek, tetteik szerint ellenségeinek, tetteik szerint fizet meg a szigeteknek**” /Ézs.59.14-18-/

Mikor tehát Pál azt mondja, hogy „vegyétek fel a megigazulás páncélját”, ez az ószövetségi kép van mögötte. Istené a fegyverzet, és Isten fel is öltötte magára a fegyverzetet. Mi célból? Ki ellen? Milyen harcra vonult ki Isten? Kemény igazság ez, de szembe kell néznünk vele: a fenti ige tanúsága szerint, amikor Isten, a harcossal felöltötte az igazságot, mint páncélt, nem az ördöggel szemben vonult ki, hanem a saját népe ellen. Az ellen a nép ellen, amely megtagadta az ő igazságát. Ez a fegyverzet a pusztulás, a bosszúállás ruhája azokkal szemben, akik a gyengék, nyomorultak igazságát eltíporják a maguk érdekében. Isten ezt nem hagyja.

Isten igazsága nem változik, mindörökké érvényes, és megítél minket is. Igazsága velünk szemben igazság. Felölti azt, mint páncélt – és harcra indul, mert eltapostuk, semmibe vettük, el is felejtettük az ő igazságát. Hogyan lesz mégis a mi megtartatásunkká az, amikor Isten ekkora erővel, jogos ítéletével ellenünk vonul? Hogyan öltözhajjuk magunkra Isten igazságát, ami halálosan megítél bennünket? Úgy, hogy hatalmával, igazságával végül mégsem bennünket vett célba, akik ellenségei voltunk, hanem úgy döntött, hogy ítélete teljes súlyával saját egyszülött Fia, Jézus ellen fordul. Isten ellenünk való haragja, a bűn miatti jogos ítélete az, hogy Jézus meghal a kereszten. Az a megváltás nagy titka, hogy nem bennünket pusztít el az igazsággal, hanem az ő Fia hordozza el ítéletét. Mi pedig megkapjuk azt, ami az övé. Isten Jézus igazságát tulajdonítja nekünk.

Gondold át: ott állsz Isten színe előtt, mint Jósua főpap. Jön a Sátán, és vádol: mocskos a ruhád. Megmosnád, de hiába minden: önutálat, önvád, vezeklés – a ruha akkor is csak piszkos marad, a Sátán pedig nevet rajtad. De akkor Isten azt mondja rád mutatva: vegyétek le róla a piszkos ruhát! Azt a piszkos ruhát Jézus magára veszi és meghal. Isten pedig ismét rád mutat, és azt mondja: adjátok rá a fehérét! Öltöztessétek fel őt Jézus ruhájába! Ez a megigazulás, és csak így lesz a mienk. Csak Krisztusért. Csak kegyelemből.

A megigazulás páncéljának a felöltése azt jelenti, hogy ezt hittel elfogadod és magadhoz öleled.

Innentől, ha ebbe belépsz és felöltözöd, folyamatosan ebből kell élned. Mindig kegyelemből. Meg kell tanulnod folyamatosan Jézus Krisztus igazságából élni, nem a sajátodból. És ez nehéz. Az út elején még nem nehéz, sőt: felszabadító nagy öröm, megmenekülés, ajándék. De az út során nehézzé válik. Keresztényként az úton úgy veszíted el a Sátán ellen a harcot, hogy a kegyelmet, amit először oly nagy ajándéknak éltél meg, megszokod, ideológiává degradálod, megunod, megeléged. Megszűnik a szívedben az alázat, elfogy a hála a kegyelemért. Agyban még tudsz róla, sőt: mindent tudsz róla, de már rég nem ebből élsz. Türelmetlenné válsz. Nehéz elfogadni egy idő után, hogy még mindig kegyelemre szorulsz, hogy soha nem nő ki, nem fejlődik ki saját igazságod.

Az evangélium, a Krisztusban nekünk tulajdonított igazságról szóló örömhír nem csak a belépés a keresztény életbe, hanem a végső megmaradás. Legyen bennünk ez az alázat: kegyelemből élünk ma is. Felöltözni a megigazulást azt jelenti: újra és újra, az ördög vádjaival szemben és az öngazsággal szemben is megvallom Jézust; ő az igazságom, nincs más.

Bármikor, ha úrvacsorai közösségben vagyunk, ezt a nagy igazságot öleljük magunkhoz együtt, közösséggént is. Felelősek vagyunk egymásért, hogy bátorítsuk egymást a megigazulás megélésében. Vegyük észre, ha önvád vagy öngazság születik a másikban, és ne vádoljuk őt ezért, hanem szeretettel és alázattal segítsük egymást, emlékeztessük egymást, hogy egyedül Krisztus igazsága a fegyverünk!

Végezetül: annak, hogy felöltözzük, és a harcban viseljük a megigazulás páncélját, van egy missziói dimenziója is. Ha segíteni akarsz valakinek kiszabadulni az ördög vádoló, megkötöző hatalmából, akkor Jézus Krisztushoz kell vezetned őt! Nem elég együtt érezni, nem szabad elbagatellizálni, amiért jogosan vádolja őt a gonosz, hanem elvezetni ahhoz, akiben szabaddá lesz!

Nézzünk Jézus Krisztusra, és rá nézve éljük át hittel, amint Isten leveszi rólunk a piszkos ruhát, és ránk adja Jézus igazságát, a tiszta, fehér ruhát! Erősödjünk meg ebben, vegyük fel, mint páncélt, és álljunk ellen a Sátán vádolásának, kárhoztatásának!

Ámen

(Lovas András)